

29. OBĚŤ

Při hledání rozdílů mezi Zbožností a Bratrskou náklonností podle 2Pt1:5-7 jsem objevil tři základní atributy, které již překračují rozměr budování osobní Zbožnosti. Jsou to: Bratrská součinnost (synergie), vcítěné pochopení (understanding) a **oběť**. Jde o takové duchovní vlastnosti, které potvrzují platnost společenského rozměru těla Kristova a jsou důkazem, že křesťanství není tak přísně individualistické, jak by se na první pohled mohlo zdát.

Sebeobětování je nejnáročnějším projevem Bratrské náklonnosti. Obětovat se můžeme pouze pro (za) druhé, nikoliv sami za sebe a navíc jen pro takové, kteří jsou např. slabší a pomalejší než my, nebo nedisponují takovými dary nebo schopnostmi jako my.

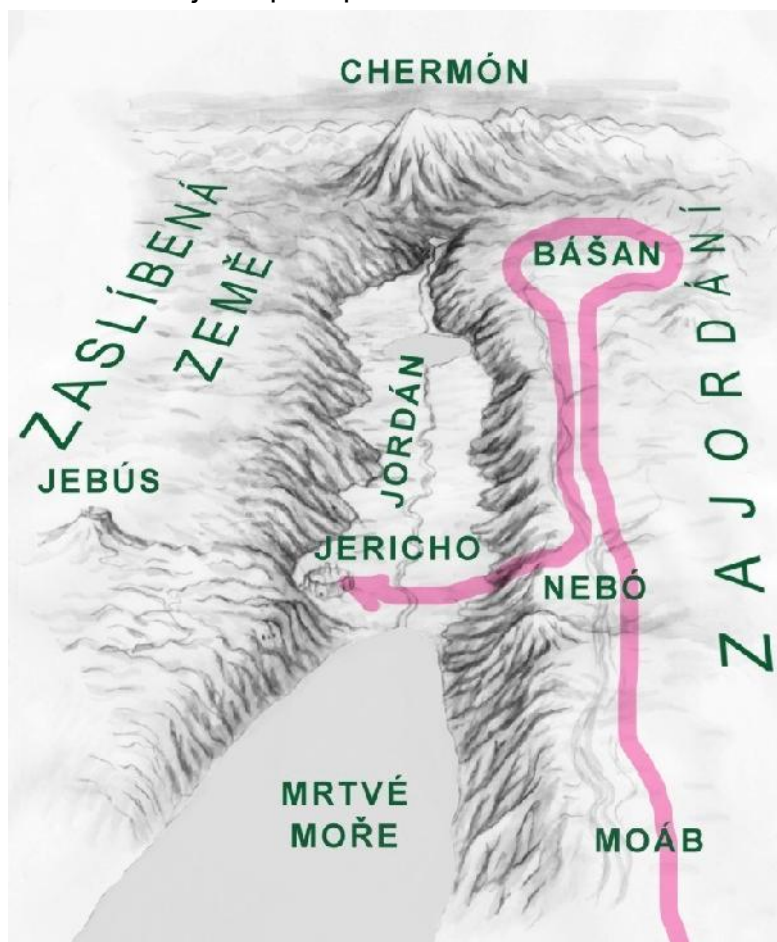
Obětovat se ovšem můžeme také ve prospěch celku, kde už nikdo nemusí být slabý a nemohoucí a přesto je naše oběť potřebná pro zdravé fungování daného společenství jako celku (viz. bílé krvinky, kap. 21).

Největší oběť přinesl Pán Ježíš Kristus, když podstoupil smrt ukřižováním jako oběť za všechny hříchy světa. V této jedinné věci jej už následovat nemůžeme. Kristova oběť byla vykonána jednou pro vždy a za všechny lidi. Ve všem ostatním jej však následovat máme.

Kdo říká, že v něm zůstává, musí žít tak, jak žil on. **1J 2:6**

Toho však nelze dosáhnout z vlastních sil. Aby se tak mohlo stát, je třeba aby také on zůstal v nás, aby to byl opět jen jeho Duch sám, který nám dá sílu k oběti, sílu zemřít svým osobním zájmům a podstupovat oběti pro druhé, nebo i ve prospěch celku.

Starozákoním příkladem takové oběti ve prospěch celku na úrovni společenství je příběh Gádovců a Rúbenovců těsně před přechodem Jordánu do zaslíbené země. Když Izraelci porazili Bášanského krále Óga a dobyli 60 hrazených měst, došlo tam k velké krizi, která hrozila rozdělením Božího lidu ještě před přechodem Jordánu do zaslíbené země.



Celé Zajordání (které je ovšem ve smyslu pochodu pouští ještě před Jordánem) dostaly od Mojžíše za dědictví právě kmeny Gádovců a Rúbenovců. Ti se „zaseklí“ v Bášanu ve svých hrazených městech, která jim byla přidělena a nechtěli jít dál. Proto žádali Mojžíše, aby je už přes Jordán do vnitrozemí nevodil:

„Jestliže jsme u tebe našli přízeň, nechť je tvým služebníkům přidělena do vlastnictví tato země. Nevod' nás přes Jordán.“ 4 Moj 32:5

Mojžíše to tehdy velice rozlobilo, jedině on si uvědomoval, že by tím byla ohrožena celá pospolitost Izraele a s tím i celé to zdoluhavé putování pouští.

Mojžíš Gádovcům a Rúbenovcům vytkl: „Což vaši bratři půjdou do boje a vy si zůstanete tady? Proč berete Izraelcům odvalu přejít do země, kterou jim dal Hospodin? Zrovna tak se zachovali vaši otcové, když jsem je poslal z Kádeš-barneje, aby zhlédli zemi. - - - A teď jste nastoupili vy na místo svých otců, zplodenci hříšných lidí, abyste ještě stupňovali Hospodinův hněv planoucí proti Izraeli. Když se od něho odvrátíte, nechá Izraele na poušti ještě déle. Tak uvedete na všechn tento lid zkázu.“ Přistoupili k němu a prohlásili: „Vystavíme zde ohrady pro svá stáda a města pro své děti. My však potáhneme ve zbroji v čele Izraelců, dokud je neuvedeme na jejich místo. Naše děti zatím zůstanou v městech opevněných proti obyvatelům této země. Nenavrátíme se do svých domovů, dokud se všichni Izraelci neujmou svého dědictví. Nebudeme požadovat dědictví s nimi tam někde za Jordánem, když nám připadne dědictví na této straně Jordánu k východu.“

4 Moj 32:6-19

Gádovci a Rúbenovci činili pokání a šli v první linii dobývat zemi pro své bratry z ostatních deseti kmenů Izraele. Šli bojovat tam, kde už neměli žádný svůj podíl. Obětovali svůj čas i pohodlí, dokonce rizkovali své životy v dalším boji, aby i ostatní kmeny dostali svůj díl dědictví. Celá pospolitost se měla vrodit do země skrze Jordán jako jedno tělo.

Jsou-li naší zaslíbenou zemí celé Čechy, pak těmi izraelskými kmeny jsou všechny denominace v této zemi, které patří Pánu Ježíši Kristu. (Izraelské kmeny přirovnal k denominacím dneška již před více než 20-ti lety Francis Frangipane v knížce „Boží dům“.)



Pán mi tyto věci začal ukazovat už v roce 1996 na konferenci v Křižíkově paviloně v Praze na výstavišti. Seděl jsem o přestávce u Křižíkovy fontány a přemýšlel o následujícím kázání na téma „Církev na poušti“ a najednou jsem měl celou tu historickou scénografii před očima. Křižíkův pavilon se proměnil v poušť a skleněná pyramida v levo v Egypt. Nechyběly ani „plné hrnce masa“ v kioscích, ve kterých ohřívali párky a klobásy. Křižíkova

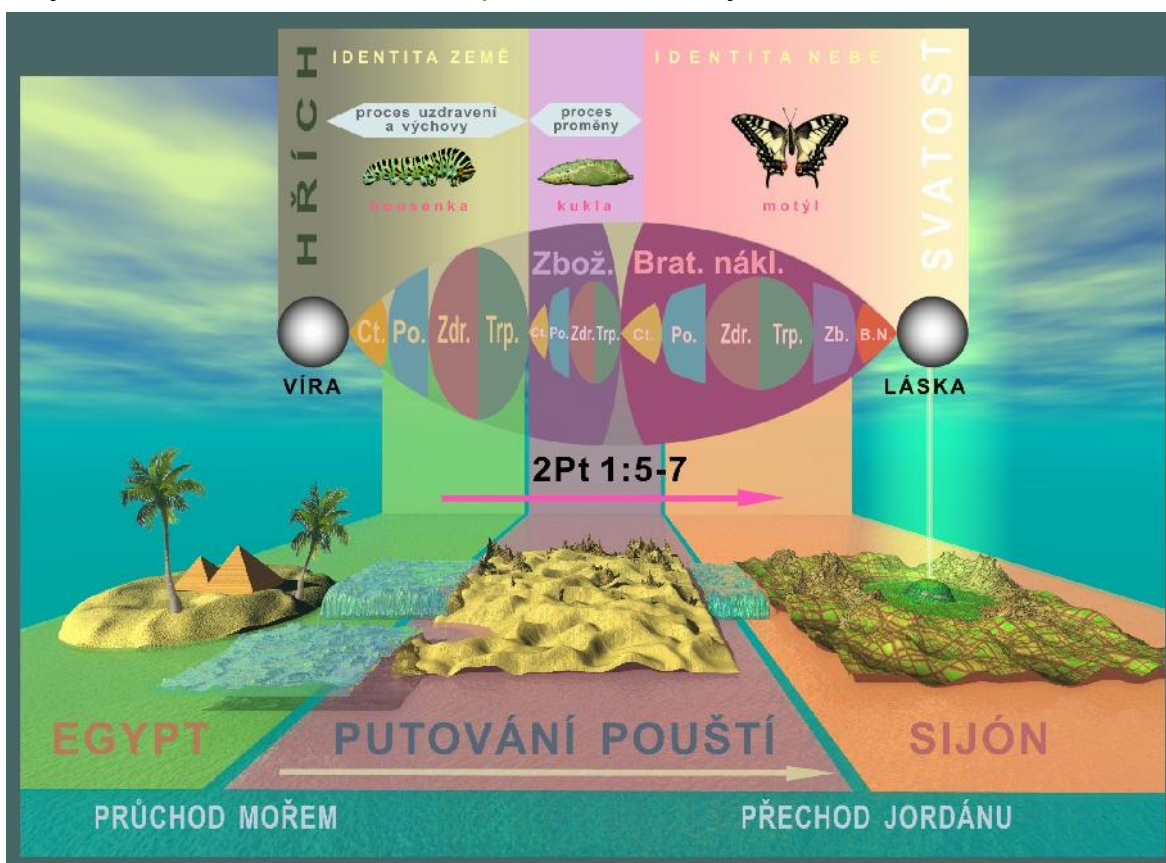
světelná fontána se proměnila v zaslíbenou zemi s vodními zřídly, jejichž vody se neztrácejí (Iz 58:11). Silueta Sjezdového paláce v pozadí předznamenávala Šalamounův chrám

Tam jsme se pak opravdu po následující tři roky jednou ročně scházeli na dalších konferencích ke společným oslavám všech denominací. Něco to ale poněkud narušovalo a byly to reklamní štíty na Radegast. Ne snad kvůli tomu, že šlo o reklamu na pivo, ale čistě symbolicky kvůli tomu, že jde o modlu a možná i kvůli těm rohům se mi postupně vybavovaly verše z žalmů o Bášanu: „Množství býků mne kruhem svírá, bášanští tuři mne obstoupili“. A hned další verš: „Horou bohů je hora Bášan, hora Bášan je hora strmých štítů. Proč vy strmé horské (reklamní) štíty, úkosem shlížíte na horu, na níž se usadit zatoužil Bůh?“

Byla to opravdu velkolepá a širokoúhlá freska biblických dějin, ale prorocké poselství jsem v tom zatím neviděl, tak jsem to nechal být.

Až za několik let se mi to znovu vybavilo při četbě knížky „Boží dům“ od F. Frangipana. Vztáhl jsem to jako on na církev celé země. Žádná česká církev nejsou bášanští tuři, ale všechny se zasekly v Bášanu těsně před přechodem Jordánu, každá na svém soukromém dílci jako Gádovci a Růbenovci. Co jiného je dnes dostat zemi za dědictví než probuzení? Ale probuzení dnes v Evropě těžko může vzejít jen z jediné denominace.

Každá církev má dnes svůj vlastní program, ale pomáhat jiným sborům ve městě v tom, co potřebují, má ve svém programu asi jen málo sborů. Jakoby každá denominace chtěla mít svůj vlastní Jordán a svou vlastní představu o tom, jak s Kristem „obsadit zemi“.



Při průchodu izraelského národa Jordánem museli kněží stát se schránou úmluvy na ramenu uprostřed řeky, jen tak mohla „celá pospolitost“ (všech dvanáct kmenů Izraele společně) projít suchou nohou jako jedno tělo na druhý břeh do zaslíbené země.

V tom spatřuji významovou paralelu mezi Starým a Novým zákonem. Stejná Boží výchova v přípravě Božího lidu na vstup do zaslíbené země je i v gradující náročnosti jednotlivých vlastností v seznamu 2Pt1:5-7 v Novém zákoně.

Oba procesy končí nejnáročnějším rozměrem víry, kterým je Bratrská náklonnost a její společenský rozměr víry. Po celých 40 let putování pouští zatím nehrozilo rozdělení Božího lidu. Celá pospolitost putovala věrně pod oblakovým sloupem, který jim jako Boží prst ukazoval cestu a nikdy s tím nenastaly žádné vážnější komplikace. Až v Bášanu.

Tam nastala poslední zkouška pouště – zkouška jednoty a soudržnosti Božího lidu.

Izraelci obstáli v této zkoušce, zemi za dědictví dostali a zbytek této Boží výchovy absolvovali až v zaslíbené zemi. Problematika společenství a soudržnosti byla na poušti vlastně jen nastíněna, hlavní část jejího řešení a uvědomování se pak odehrávala až uvnitř země.

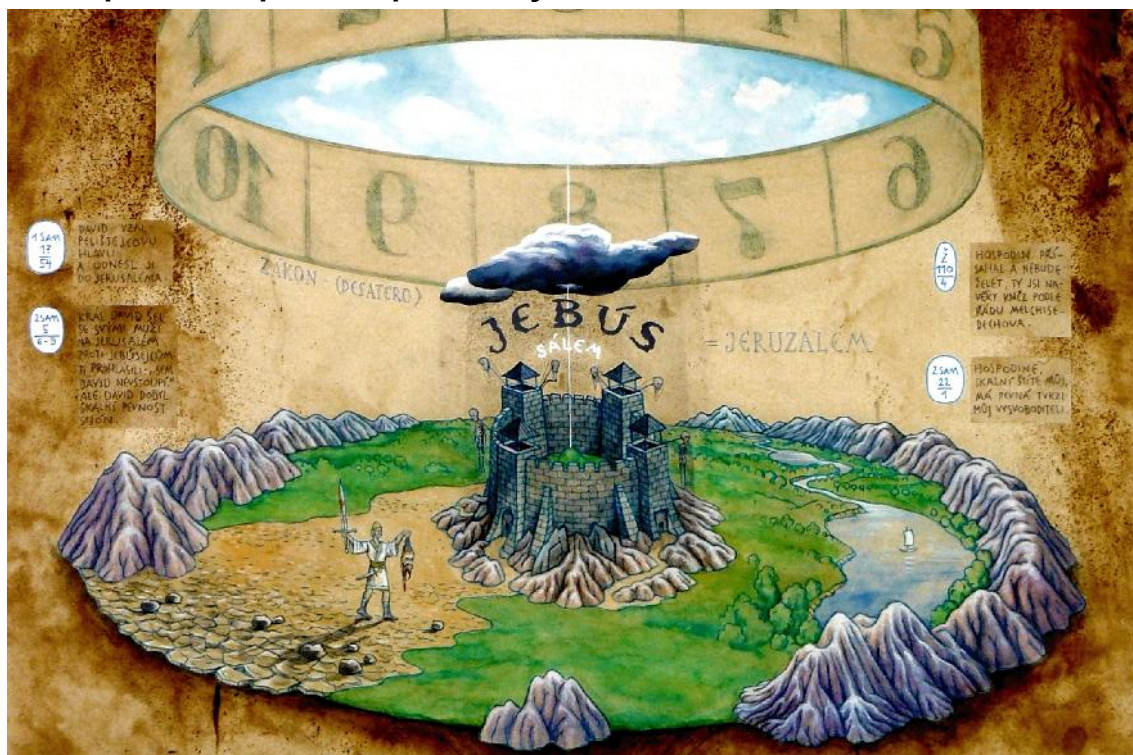
Král David - pokračování pouště

Mám na mysli především příběh krále Davida (asi 200 let po průchodu Jordánem), který svým životem a svým pobytem na poušti po 4 roky, jakoby dotahoval v dalších rozměrech života víry to, co se při putování pouští nestihlo. Bůh nás skrze Davida učí především správnému postoji k autoritám a to v obou směrech. Jak k autoritám, které jsou nám služebně nadřazeny, tak i k té autoritě, která je nám Bohem svěřena nad druhými.

David nevztáhl ruku na krále Saula, který ho chtěl zabít a pronásledoval ho i na poušti. Po té noci, kdy David tajně uťal Saulovi cíp pláště když spal, na něho z dálky zavolał:

Hle, na vlastní oči dnes vidíš, že tě dnes v jeskyni vydal Hospodin do mých rukou. Říkali, abych tě zabil. Já jsem tě však ušetřil. Řekl jsem: Na svého pána nevztáhnou ruku. Je to přece Hospodinův pomazaný.

1Sam 24:11



Král Saul žárlil na Davida, na kterém spočívalo větší pomazání a měl více úspěchů. David byl také už prorokem Samuelem pomazán za Saulova nástupce. Porazil pelištejského válečníka Goliáše a dobyl skalní pevnost Jebúz na hoře Sijónu uprostřed země, kterou stále sveřepě opanovávali Jebúzité. Tam potom založil město Jeruzalém.

David nevztáhl ruku na Bohem pomazaného i když král Saul jednal svévolně a Davida pronásledoval a chtěl ho zabít. David měl příležitost, ale sám Saula nezabil i když on po něm už dříve metal oštěpy.

Je v tom zásada, které se snažím držet a kterou si musím vždy znovu připomínat, kdykoliv se dostanu do nějakého názorového střetu s autoritami církve, nebo i s jinými služebníky v církvi.

Nezkřížím cestu Božímu pomazanému

Je to pokračování Boží výchovy ve společenských vztazích skrze úctu k autoritám. Na ní si sami můžeme otestovat, jaký budeme mít vztah k Božímu majestátu v NEBI.

Nemusíme s těmi autoritami vždy souhlasit, když je to proti našemu přesvědčení, ale úctu bychom podle Davidova vzoru měli zachovávat vždy. Také tomuto postoji mne Pán vyučoval již v začátcích víry.

Jednou se mi nelíbilo kázání v našem sboru. Dostal jsem se téměř do vzpoury proti kazateli i proti sboru. To kázání jsem prostě nedokázal přijmout, nějakým způsobem narušovalo mou nastoupenou cestu víry.

Měl jsem z toho takový ten hořký knedlík v krku. Tak jsem se začal modlit: „Pane prosím, odpusť mu, že káže bludy.“ Pán mi ukázal, že to je špatná modlitba a hořký knedlík z krku nezmizel.

Šel jsem vysypat koš a ve výtahu jsem přišel na to, jak se pomodlit lépe: „Pane, JÁ odpouštím tomu kazateli, že káže bludy a žehnám mu Pane v tvém jménu.“ Znovu mi Pán ukázal, že to je špatná modlitba a hořký knedlík v krku zase nezmizel.

Zrovna u popelnic, když jsem vyhazoval smetí, jsem se rychle, než si to rozmyslím, pomodlil téměř proti své vůli: „Pane, prosím odpusť mi, že tě nedokážu vidět ve tvém služebníkovu kazateli.“ Okamžitě to zabralo, hořký knedlík z krku hned zmizel, jakobych ho vysypal spolu s tím smetím. Od popelnic jsem se již vrátil s příjemným hřejivým pocitem v hrudi i v mysli.

To ale nebylo všechno. Když jsem si uvědomil, že to kázání asi mohlo být od Boha, myslel jsem si, že se teď k němu musím vrátit a poslechnout si ho znovu. Nemusel. Pán mne ujistil, že mi opravdu odpustil to, co jsem vyznal a už mne nehodlal nutit, abych se tím kázáním musel znovu zabývat.

V tom byla ta největší milost. Pán nechce přepínat náš mozek, aby se bezpodmínečně nutně musel zabývat něčím, co mu prostě nejede. To však neznamená, že to nemůže oslovit druhé a že si to Duch svatý pro ně nemůže použít.

Nikdy neodsuzujeme kazatele a to z jakékoliv denominace jen proto, že na to máme jiný názor, nebo že jsme se to učili jinak. Opravdové bludy by měla rozpoznat a posoudit většina starších sboru a podat o tom ostatním důkaz na základě Písma.

Boží výchova v těchto věcech je vlastně doplňkem putování pouští uvnitř zaslíbené země (uvnitř církve), kde máme znovu obětovat své pohodlí a znovu se učit oddalovat svou slast.

Je dobré najít církve, kde se cítíme dobře, to ale neznamená, že je také dobré hned odejít, když nás náhodou někdo odmítne a není nám z toho dobře. Ztrácíme tím příležitost k růstu v této Davidovské výchově. Je třeba znovu vyjít na poušť, obětovat své pohodlí a tak hlouběji v sobě budovat Kristův charakter a připravenost k oběti.

Mám ale za to, že to nejde bez konkrétní osobní vize pro zbytek života, ve které již nesledujeme jen své vlastní spasení a posvěcení, ale sledujeme také náš osobní podíl na šíření Božího království ve světě. Bez vlastní konkrétní vize však budeme mít vždy tendenci vyhledávat jen svůj osobní prospěch a pohodlí.

Král David byl králem podle Božího srdce, vládl „na kolenou“ v podřízenosti Krále králů Ježíše Krista, kterého prorocky viděl usednout po pravici Boží:

Vždyť sám David praví v Knize žalmů: „Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici. Luk 20:42 (také Ž 110:1, Mt 22:44, Mar 12:36, Sk 2:34)

Král David vyjadřoval svou podřízenost Bohu především uctíváním a Bohu přinášel oběti chval. Tím se stal i pro nás trvalým vzorem pravého uctívání. Byl dobrým hudebníkem a zpěvákem a autorem většiny žalmů. Na hoře Sijónu, kterou sám dobyl, zbudoval „Davidův stánek“, kde nepřinášel již zvířecí krvavé oběti, ale jen oběti chval a uctívání.

Bože, sliby tobě dané splním, přinesu ti oběť chvály.

Ž 56:13

HLAVNÍ MYŠLENKY TÉTO KAPITOLY:

***Sebeobětování
je nejnáročnějším projevem Bratrské náklonnosti.***

*Obětovat se můžeme pouze pro (nebo za) druhé,
nikoliv sami za sebe a navíc jen pro takové,
kteří jsou např. slabší a pomalejší než my,
nebo nedisponují takovými dary nebo schopnostmi jako my.*

Gádovci a Růbenovci – příklad kolektivní oběti

Co jiného je „dostat zemi za dědictví“
(jako kdysi Izraelité při průchodu Jordánem),
než PROBUZENÍ?

*Probuzení dnes v Evropě těžko vzejde jen z jediné denominace.
Církev zatím neumějí jednat veřejně jako celek.
Sbory ve městech se neobětují jeden pro druhé,
tak jako Gádovci a Růbenovci,
když dobývali zaslíbenou zemi pro jiné izraelské kmeny.*